

Alkotmánybíróság
1015 Budapest
Donáti u. 35-45.

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG		Mohácsi Járásbíróság	
Ügyszám:	IV/1885-0/2016	2.	
Érkezett:	2016 NOV 17.	Erkezési:	2016 OKT 07
Példány:	1	Kezelőiroda:	
Melléklet:	Tisztelt Alkotmánybíróság!	Ügyszám:	P. 20219/2015
	7 + g db	Megjegyzés:	

Alulírott

szóló 20... törvény (továbbiakban: Abtv) 27. § alapján az alábbi alkotmányjogi panaszt terjesztem elő.

Kérem a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy a **Pécsi Törvényszék mint II. fokú bíróság 2.Pf.20.146/2016/6** számom hozott jogerős végzését (mely ellen további jogorvoslati lehetőségem nincs), annak alaptörvényellenességét állapítsa meg és azt **semmisítse meg, mivel a döntés sértette az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdése, XXIV. cikk (1) bekezdésében és a XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdésében lefektetett jogaimat.**

Az ügyben érintett személy vagyok, a polgári peres eljárásban alperes voltam, mely a csatolt iratokból kiderül. I. fokon ügyem a Mohácsi Járásbíróságon folyt 4.P.20.219/2015 szám alatt, melyben 4.P.20.219/2015/33 számon született ítélet.

Pécsi Törvényszék 2.Pf.20.146/2016/6 számú jogerős végzése 2016.08.08 -án került kézbesítésre, így az alkotmányjogi panasz benyújtásának **határnapja 2016.10.07.**

I.

1. Az alkotmányjogi panaszt az Abtv. 27. §-a alapján terjesztem elő, amely szerint alaptörvényellenes bírói döntéssel szemben az egyedi ügyben érintett személy alkotmányjogi panasszal fordulhat az Alkotmánybírósághoz, ha az ügy érdemében hozott döntés vagy a bírósági eljárást befejező egyéb döntés

- a) az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát sérti, és
- b) az indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva.

1.1. Az egyedi ügyben érintett személy vagyok. Az alkotmányjogi panaszommal támadott ítélet olyan peres ügyben született, amelyben alperesként szerepeltem. Az első fokú eljárásban pervesztes lettem, mely ellen fellebbezéssel éltem. Fellebbezésemet a másodfokú bíróság elutasította és az első fokú ítéletet helybenhagyta, mely ellen Alkotmányjogi panasszal élek. Ennélfogva alapjogsérelmem személyes és közvetlen, tényleges és aktuális érintettségem folytán következett be.

1.2. A támadott ítélet az ügy érdemében hozott döntés. A másodfokú bíróság fellebbezésemnek nem adott helyt - nem állapította meg az alapeljárásban történt jogszabálysértést, az ítélet megalapozatlanságát. Az az indoklási kötelezettségének nem téve eleget megsértve a rá vonatkozó előírásokat, nem biztosította a Pp. -ben és az alaptörvényben biztosított jogaimat, azok mellőzésével a fellebbezésben előadottak figyelembe vétele nélkül hozott elutasító végzést, mely által sérültek e panaszomban előadott és kifejtett jogaim.

1.3. Az ítélet Alaptörvényben biztosított jogomat az indítványom II. részében kifejtettek szerint azáltal sérti, mert mind az első, mind a másodfokú bíróság Alaptörvénybe ütköző eljárása, jogszabálysértése pervesztésemet idézte elő. Álláspontom szerint a panasszal támadott első és

másodfokú ítélet az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdésében és a XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdésében lefektetett jogaimat sérti, ezért azok Alaptörvény ellenesek.

1.4. Jogorvoslati lehetőségeimet kimerítettem.

1.5. Az Abtv. 30. § (1) bekezdése szerint az alkotmányjogi panaszt a sérelmezett döntés kézbesítésétől számított hatvan napon belül lehet írásban benyújtani. A támadott jogerős ítéletet 2016.08.08 -án kézbesítették számomra, tehát az alkotmányjogi panaszom előterjesztésére a törvényi határidőn belül kerül sor (**határidő lejárt 2016.10.07.**)

1.6. Az Abtv. 29. § -a szerint az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panaszt a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség, vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés esetén fogadja be. Álláspontom szerint e követelménynek alkotmányjogi panaszom megfelel. Az alábbiakban kifejtett érvelésem szerint ugyanis a meghivatkozott jogaim sérelmét a Pécsi Törvényszék Alaptörvénynek nem megfelelő eljárása/döntése okozta. Ha az Alkotmánybíróság panaszomnak helyt ad, az ítéletet megsemmisítő döntésével reparálja alapjogsérelmemet, és helyreállítja az alapjogok által garantált alkotmányos jogállapotot.

II.

A felperes ellen több, számos magánvádas eljárást kezdeményeztem 2010 és 2014 között annak személyemet sértő kijelentései miatt. A felperes keresetet nyújtott be a Mohácsi Járásbíróságra, követelve tőlem összesen 444.500 forint megfizetését azon címen, hogy én *büntető eljárásokat kezdeményeztem alaptalanul és mint eljárás alá vont személy ügyvédet volt szükséges megbízni képviselője ellátására.*

A felperes összesen 23 magánvádas eljárást, ügyet jelölt meg keresetének alapjául. **Ezen ügyek mindegyike 3 kivétellel a mentelmi joga miatt került megszüntetésre, így ezen ügyek nagy többségében ezért semmilyen eljárási cselekmény nem is történt.**

Csatoltam a felperes keresetét.

A kereset a fentiek okán teljességgel kidolgozatlan és magalapozatlan, hiszen nem derül ki ez említett tény okán, hogy akkor ügynként, de egyébként is hogyan, miből állt össze a követelt összeg.

Keresethez csatolt megbízási szerződés is a formai és tartalmi követelménynek nem felelt meg, felmerül ezért annak utólagos szerkesztése/kelezése, melyet erősít a keresethez csatolt számlakivonat. Hiszen az 2015. 05.21 - ei kelezésű, a megbízási szerződés pedig 2010.01.10 -én kelezett. **Elképzeltetlen, hogy amennyiben valós idejű lenne a megbízási szerződés, több mint 5 év alatt az ügyvédnek a megbízási szerződésben foglaltak alapján nem történt volna kifizetés.** Másrészt magam sem találkoztam a peres eljárás megindulásig a több év alatt a megbízási szerződéssel semmilyen eljárásban sem!

Mindezekre a tényekre az I. fokon eljáró bíróság figyelmét felhívtam, de a bíróság ezt figyelmen kívül hagyta, az alperesnek az eljárásban semmilyen módon nem kellett igazolnia/bizonyítania, hogy a szerződés valós idejű.

Az alperes keresetének alapja az volt, hogy én alaptalanul tettem feljelentést, hiszen a vádlat bűnösségét nem állapították meg a büntető ügyekben, ezért a jogellenes magatartás megállapítható részemről, így kártérítési felelősségem megáll.

Az első fokon eljáró bíróság megállapította az eljárásban és az ítéletében is, hogy a keresetben megjelölt ügyek közül több (3) folyamatban van. De azt **elfelejtette megállapítani és eljárásban tisztázni, hogy akkor miképp képezheték a kereset alapját, hogyan jött ki akkor a keresetben**

kért összeg!?

Azt első fokon eljáró bíróság megállapította eljárásában és ítéletében azt is, hogy számos ügyben nem is volt érdemi cselekmény (tárgyalás) a mentelmi jog miatt, tehát ügyvédi költség sem keletkezhetett. De azt **elfelejtette itt is megállapítani, illetve az eljárásban tisztázni, hogy akkor miképp képezhették a kereset alapját, hogyan jött ki akkor a keresetben kért összeg!?**

A bíróság a felperes által számosan meghivatkozott büntető ügy közül **egyetlen egy ügy tárgyában találta alaposnak a keresett és kötelezett 127.000 forint és annak 2015.05.22 napjától számított kamatai megfizetésére.** Ezen ügy az első fokú ítéletben XVII. számmal van jelölve, illetve található vele kapcsolatosan hivatkozás, megállapítás.

Tehát a keresetben meghivatkozott 23 ügyből lett 1. A 23 ügy tett ki a keresetben 444.500 Ft. $444.500 : 23 = 19.327$. Akkor hogy számolta ki, hogyan állapíthatott meg a bíróság a kereset alapján egy ügyben 127.00 forintot ($127.000 \times 23 = 2.921.000$)?

De ezen egy ügyben nem is állapíthatott volna meg a bíróság kárigényt, hiszen **ezen ügy nem is képezte, képezhetne volna az eljárás tárgyát,** hiszen **a peres eljárás megkezdésekor ezen büntető ügy még folyamatban volt,** jogerős ítélet abban nem született, tehát kétség nélkül az állítólagos **kifizetésekor a számla összegében tételként nem szerepelt, nem szerepelhetett, így követelésként sem** (számla kelte 2015.05.21, első fokú ítélet kelte ezen ügyben 2015.05.27). A bíróság még is jogellenesen megállapította! Ítéletében az elsőfokú bíróság **nem is tudja idézni a másodfokú ítélet ügyszámát** (ítélet 7. oldal 4. bekezd), mert az nem állt rendelkezésére!

Bár nagy részben az alperes a kért összeg tekintetében peresztes lett, az első fokú ítéletében a bíróság e tekintetben semmilyen megállapítást nem tett, mind ahogy **a másodfokú bíróság sem.**

Az eljárásban kértem, hogy a bíróság vizsgálja meg, hogy megalapozottak voltak e feljelentéseim, azokat alappal tettem e, valós tények alapján tettem e őket, illetve az abban született ítéletek megalapozottak e, hogy valóban fennáll e részemről esetleg jogellenesség, rosszhiszeműség. A bíróság ezt elvetette, és csak azt vette figyelembe - ezen egy ügyben -, hogy milyen Be. törvényben szereplő paragrafus alapján zárták le az ügyet. Ezen egy ügyben bizonyítottság hiányában, mert kétség nélkül nem lehetett a bíróság szerint vádlott bűnösségét megállapítani, mentették fel a felperest (a felperes magatartását videó felvétel bizonyította - ha ellenem lett volna ily bizonyíték megvagyok győződve róla, hogy elmarasztalnak).

A bíróság a fentieket figyelmen kívül hagyva, arra való hivatkozással állapította meg a jogellenes, felróható magatartást részemről, hogy mivel a felperes ellen feljelentésem okán folyt büntető eljárást a Be. 6. § (3) bekezdés b) pontjára figyelemmel szüntették meg a kárigényt megalapozott, akkor jártam volna el helyesen, ha a feljelentést ismeretlen tettes ellen teszem, és mert nem így tettem meg a feljelentésem az „*túlment a feljelentés keretein*”, „*ezáltal vált jogellenessé, ezzel okozati összefüggésbe a felperest kár érte*”, és a Ptk. 339. § (1) bekezdése alapján kártérítés megfizetésére vagyok köteles.

Az ilyen módon megszületett és ilyen megállapítást tartalmazó ítélet ellen fellebbezéssel éltem (csatoltam). Fellebbezésemben a másodfokú bíróság tudomására hoztam a már előadottakat, hangsúlyosan kiemelve azt, hogy a peres eljárásban olyan ügyben/ügy miatt állapított meg kártérítési felelősséget elsőfokon a bíróság, mely a per tárgyát nem is képezhetne volna (idézem): „*Az első fokú bíróság, a Pécsi Járásbíróság 13.B.976/2014/9 számú, első fokú ítélete tárgyában állapította meg csak a felelősségemet, és kötelezett kártérítés megfizetésére.*

Csak hogy ezen Pécsi Járásbíróság által hozott első fokú, **nem jogerős** ítélet 2015.05.27. -én született, tehát csak azután, hogy állítólag a felperesi felek 2015.05.21 -én elszámoltak egymással az időszakosan **lezárt** ügyekben. Tehát **ezen ügy a fenti ok miatt nem képezhetne a kereset tárgyát - kérem a Tisztelt Törvényszéktől annak megállapítását -**, mert az egyértelműen megállapíthatóan a számla dátumozása utáni, még folyamatban lévő ügy volt. Melyben 2015.11.13 -án hoztak másodfokon ítéletet - melyben helybenhagyták az első fokon megállapítottakat - mely

ítélet a boríték feladási dátuma szerint 2015-11.30 -án került postázásra. Az első fokú bíróság tehát jogszabálysértően/tévesen tette e ügyet a kereset tárgyává, megsértve ezzel jogos érdekemet, és állapított meg abban részemről felróható magatartást, melyet kérek a Tisztelt Törvényszéktől megállapítani.”

A másodfokú bíróság ítéletében viszont ezen, AZ ÜGY IGAZSÁGOS ELBÍRÁLÁSÁNAK SZEMPONTJÁBÓL LÉNYEGES TÉNYRE/ADATRA NÉZVE, érvemmel kapcsolatban SEMMILYEN megállapítás, indoklás nem található! Megkérdezem, hogyan lehetséges ez?

Fellebbezésemben azt is előadtam, hogy magánvádas feljelentést névvel és címmel megjelölten kell megtenni, hivatkozva és idézve is a 17/2012. számú büntető elvi határozatból, ezen okból is a jogellenesség részemről kizárt.

A másodfokú bíróság ítéletében viszont ezen érvemmel kapcsolatban szintén SEMMILYEN megállapítás, indoklás nem található.

Fellebbezésemben azt is előadtam, hogy az első fokú ítélet indoklásában felhozott BH2002.223 számú eseti döntés is az ellenkezőjét igazolja annak, mint ami az ítéletben megállapított. Ezen eseti döntés épp azt mondja ki jelen perre vetítve, hogy **személyiségvédelmi és kártérítő igény cselekményem miatt (mert feljelentést tettem/nem állapították meg a feljelentet felelősségét) nem igényelhető és ezen** eseti döntés útmutatása alapján az ítélet indoklási része értelmezhetetlen, helytelen megállapítást/indoklást tartalmaz.

A másodfokú bíróság ítéletében viszont ezen érvemmel kapcsolatban szintén SEMMILYEN megállapítás, indoklás nem található.

A másodfokú bíróság a fellebbezésemben **előadott tények, adatok ellenére, azokat figyelmen kívül hagyva, azok igen jelentős részére nem is reagálva** azt a megdöbbenő (sablon szöveget) megállapítást tette, hogy „Az első fokú ítéletében a tényállást helyesen állapította meg a bizonyítékok okszerű mérlegelésével. Helyes jogszabályok felhívása mellett, helyes jogi következtetést vont le, ítéleti döntése érdemben is helyes és megalapozott, ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp.253. § (2) bekezdése és a Pp. 254. § (3) bekezdése alapján, helytálló indokaira tekintettel helybenhagyta.”

Ezen további kifejtése is bíróságnak megdöbbenően tényellenes és jogszabályokka: „Helyesen fejtette ki az első fokú bíróság, hogy a Be.171. § (1) bekezdése alapján az alperesnek a törvényben biztosított joga volt a feljelentés megtételére, azonban a feljelentés akkor jogszerű, ha a feljelentő azt a személyt jelenti fel, aki a bűncselekményt elkövette, jelen esetben pedig nem ez történt. A feljelentés joga nem tágítható odáig, hogy a feljelentő tetszése szerint bárkit feljelenthet. Ezt csak azzal szemben teheti, aki erre alapot szolgáltatott. Ha nem ennek megfelelően jár el, akkor a törvény adat jogával lényegében visszaél, ami az eljárást jogellenessé teszi és kártérítési felelősségét is maga után vonja.” Ezen kifejtése a bíróságnak jelen ügyre nézve azért döbbenetesen tényellenes és jogellenes, hiszen az nem kevesebbet állít, mint hogy én nem azt a személyt jelentettem fel aki gyanúsítható volt a cselekménnyel, holott a büntető eljárásban a cselekményt videó felvétel bizonyította, melyen az volt látható, hogy alperes a kezében lévő iratmappával a videó kamerát tartó kezemre felé csap (a csattanás is hallani), de a bíróságok ennek ellenére még sem látták bizonyítottnak azt, hogy a felperes megvalósította tetteleges becsülsértést. Tehát én egyértelműen azzal szemben tettem feljelentést aki erre alapot szolgáltatott! Ezért nem éltem, nem élhettem vissza törvény adta jogommal, ennek okán részemről jogellenesség nem merül fel, így kártérítési felelősség sem merülhet fel.

Tovább is tényellenes megállapítás szerepel a másodfokú ítéletben (2. oldal 3.bekezdés 2 mondata): „...továbbá az alperes magát kimenteni nem tudta annak bizonyításával, hogy úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható.”

Én kimentettem magam. De ezt a bíróság figyelmen kívül hagyta, illetve jogszabálysértően nem

folytatott le bizonyítást. Én az első fokú eljárásban kértem, hogy a bíróság folytasson le bizonyítási eljárást abban, hogy alappal tettem e feljelentést illetve, hogy a feljelentésem tárgyában megalapozott ítéletek születtek e, hogy valóban fennáll e jogellenes magatartás részemről a feljelentés megtétele okán, de ezt az első fokú eljárásban elmaradt, a bíróság elutasította és a kártérítés megítélését ahhoz kötötte, hogy büntető ügyben a vádlottat az alperest felmentették e. Tehát a perben a bíróság a büntető ügyben tett feljelentésem tartalmát az ahhoz kapcsolt bizonyítékaimat, érveimet nem vizsgálta, **NEM ÉRTÉKELTE**, csak azt, hogy milyen eredménnyel zárult a büntetőper, felmentették e a vádlottat, vagy nem. Az első fokú ítéletben semmilyen ismertetés nem szerepel, hogy azon egy ügyben melyben a bíróság megállapította kártérítési felelősségemet, a feljelentésem mit tartalmazott, miért tettem a feljelentést, voltak e bizonyítékaim, milyen érveim voltak stb., illetve az ügyben eljáró bíróságok azokat hogyan értékelték, milyen indoklást tettek azokra nézve. Ezen sérelmemet a fellebbezésem szintén tartalmazta, de arra az volt a megállapítást röviden összefoglalva – végre egyik érveimre legalább bíróság reagált –, hogy „*további bizonyítás lefolytatásának nem volt helye*”. Tehát a másodfokú bíróság megállapítása önmagával is ellentmondásban van, hiszen egyrészt azt állítja egyébként valótlanul, hogy „... az alperes magát kimenteni nem tudta annak bizonyításával, hogy úgy járt el, ahogyan az az adott helyzetben általában elvárható”, míg maga állítja, hogy „*további bizonyítás lefolytatásának nem volt helye*” arra való hivatkozással, hogy „*a polgári peres eljárás nem lehet színtere a büntető ítélet felülbírálatának*”, melyet én nem is akartam csak azt, hogy mennyire volt megalapozott a feljelentésem a bizonyítékok, érveim fényében, illetve mennyire megalapozottan értékelte, illetve mennyire megalapozott döntést hozott azokra nézve a büntető bíróság.

Mindezen eljárását és megállapítását az első és másodfokú bíróság olyan büntetőügyre nézve tette, mely kétség kívül a per tárgyát nem is képezte, képezhetne volna, hiszen az folyamatban lévő ügy volt, és ezzel azok **tisztában voltak, tisztába kellett lenniük. Ezen tény pedig jogellenessé, tisztességtelenné, alaptörvénybe ütközővé teszi a lefolyt bírósági eljárást, és az abban született ítéletet, ítéleteket.**

Kérem a Tisztelt Alkotmánybíróságtól **az előadottak okán** állapítsa meg, hogy a peres ügyemben lefolytatott **bírósági eljárás és az abban született első és másodfokú ítéletek az egységes** Legfelsőbb Bírósági/Kúriai határozatokkal, egyebekben a P.p.-ben, a Be.-ben és a 26/2003. (VII. 1.) IM-BM-PM együttes rendeletben írt törvényi rendelkezésekkel szemben áll, azok az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdésében és a XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdésében lefektetett jogaimat is sértik. és semmisítse meg a jogerős ítéletet.

Jogi indoklás

„Az alkotmányjogi panasz az Alkotmányban szabályozott alapvető jogok védelmének eszköze, amely alapvető jogok rendeltetése az, hogy az államhatalommal szemben alkotmányos garanciákat teremtsenek az állampolgár, az egyén vagy egy közösség jogainak védelmére, cselekvési autonómiájának biztosítására.” 65/1992. (XII. 17.) AB határozat

Az igazságos és törvényes bírósági döntés érdekében garantálja az Alaptörvény az alkotmányos jogot a jogorvoslathoz [9/1992.(I. 30.) AB határozat, ABH 1992, 59., 65.] a jogot vagy jogos érdeket sértő hatósági, bírósági döntéssel szemben.

Pp. 206. § (1) szerint a „ A bíróság a tényállást a felek előadásának és a bizonyítási eljárás során felmerült bizonyítékoknak egybevetése alapján állapítja meg; a bizonyítékokat a maguk összességében értékeli, és meggyőződése szerint bírálja el.” A bíróságoknak tehát biztosítaniuk kell az ügyfél részére, hogy az eljárási jogait érvényre tudja juttatni az eljárás során. A bíróságok kötelezettsége, hogy az eljárásuk során az ügyfelek a bizonyítékaikat elő tudják terjeszteni és gyakorolhassák azon jogaikat, amelyek lehetővé teszik, hogy **pártatlan és a jogszabályoknak**

megfelelő szakszerű döntés szülessen az ügyükben. Amennyiben a bíróság a fenti jogokat nem biztosítja az ügyfél számára, akkor ezzel megsérti annak a tisztességes eljáráshoz való jogát, megsérti a Pp. 206. §-ban foglalt mérlegelési és jogértelmezési szabályokat (önkényesen mérlegel vagy értelmez jogot), ez pedig az ügyfélnek a tisztességes, eljáráshoz való alkotmányos jogát sérti. Ha a bíróság önkényesen mérlegel, vagy értelmez jogot, ugyanúgy nem biztosítja az ügyfél számára a bírósághoz való fordulás alkotmányos jogát sem, mivel jogellenesen nem vesz figyelembe való tényeket, vagy jogellenesen értelmez jogszabályokat. Az önkényes mérlegelés és jogértelmezés esetén a bíróság kizárja annak lehetőségét, hogy az ügyfél az alanyi jogainak érvényesítése érdekében hatékonyan fordulhasson a bírósághoz illetve, hogy a bíróság a véglegesség igényével hozhasson érdemi döntést. A fentiekre és a panaszokban sérelmezettekre **figyelemmel** véleményem szerint megállapítható, hogy a kirívóan önkényes mérlegelés és jogértelmezés sértette a tisztességes eljáráshoz való jogomat, a másodfokú bíróság eljárásával az alapjog érvényesítésére szolgáló hatékony bírói jogvédelem biztosítását kizárta számomra.

Az Alkotmánybíróság a már több eseti döntésében hangsúlyozta, hogy nem kívánja elvégezni a bizonyítékok újbóli (jogi értelemben vett) mérlegelését; ez a hatóságok és a rendes bíróságok feladata. Önmagában az a tény, hogy a rendelkezésre álló bizonyítékokat a bíróságok az indítványozótól eltérő módon értékelték, azokból nem az indítványozó által helyesnek vélt következtetést vonták le, s ezért ő pervesztes lett, még nem teszi az eljárást tisztességtelenné. De véleményem szerint **az már igen, ha az ügy eldöntése szempontjából, hogy megalapozott, tényszerű és igazságos döntés szülessen, lényeges bizonyítékokat nem értékelnek, azokra még felhívásra sem reagálnak.** „A tisztességes eljárás olyan minőség, amelyet az eljárás egészének és körülményeinek figyelembevételével lehet megítélni.” [6/1998. (III.11.) AB határozat, 14/2004. (V.7.) Ab határozat] Az Alaptörvényből fakadó funkcióját az Alkotmánybíróság véleményem szerint akkor tölti be ügyemben, ha rámutat: olyan, az ügy eldöntése szempontjából **releváns tényezőket hagyott figyelmen kívül a bíróság, amely tény önmagában a tisztességes eljáráshoz való jog sérelmét okozta.** A 7/2013. (III. 1.) AB határozatban az Alkotmánybíróság úgy foglalt állást, hogy a tisztességes eljáráshoz való jogból a bíróságnak **az a kötelezettsége fakad, hogy a feleknek „az ügy lényegi részeire vonatkozó észrevételeit kellő alapoossággal megvizsgálja, és ennek értékeléséről határozatában számot adjon”.** Véleményem szerint a panaszomban előadottak szerint egyértelműen megállapítható az, hogy a bíróságok e kötelezettségüknek ügyemben kirívóan nem tettek eleget, megsértve ezzel a tisztességes eljáráshoz való jogomat. A másodfokú ítélet indoklási részének kirívó hiányossága a tisztességes eljáráshoz való jogon túl a megfelelő indokláshoz való jogot is sértette.

Azon a tényen túlmenően, hogy a peres eljárásban olyan ügyben állapították meg kártérítési felelősséget, mely a per alapját nem is képezhette volna, és mely ténnyel az eljáró bíróságok tisztában kellett legyenek (a másod fokú bíróság figyelme a fellebbezésben ezen tényre nézve fel is lett hívva, de **az nem is reagált rá, – tehát a szándékos jogsértés, a tisztességtelenség tény**), nem volt és nincs is olyan hatályos törvény mely lehetőséget adott volna a bíróságnak arra, hogy cselekményem tárgyában (mert feljelentéssel éltem) jogellenes magatartást, így kártérítési felelősséget állapítsanak meg részemről:

Ptk 339 §. (1) *Aki másnak jogellenesen kárt okoz, köteles azt megtéríteni. Mentessül a felelősség alól, ha bizonyítja, hogy úgy járt el, ahog az az adott helyzetben elvárható.*

A büntető feljelentés önmagában nem jogellenes és nem valósítja meg a személyiség jog megsértését, ha nem tartalmaz indokolatlanul sértő, lejártó kijelentéseket, valótlan tényállítást. Nem alapozza meg a feljelentő kártérítési felelősségét az sem, ha azt a személyt akit a feljelentő – az ügy körülményei alapján – a bűncselekmény elkövetésével gyanúsított, a büntető eljárás során felmentik. (BH.2009.214)

A büntető eljárásról szóló törvény szerint bűncselekmény miatt bárki tehet feljelentést, azaz

jogosult a büntető eljárás megindítása céljából közölni a hatósággal a büntetőjogi igény tárgyában szerzett ismereteit. Ennek a közlésnek a feljelentés természetéből adódóan ki kell terjednie bűncselekmény tényállási elemeinek, az elkövetés körülményeinek közlésére is, **emiat azonban nem lehet a feljelentés megtételét jogellenes magatartásnak tekinteni.**

A büntető feljelentés megtétele önmagában nem alapoz meg személyiségvédelmet annak javára, aki terheltként a büntető eljárás alanyává válik, **az ugyanis csak a feljelentés alapján megindult eljárás keretében dönthető el, hogy helye van-e a nyomozás, eljárás elrendelésének, a vádemelésnek, a vádlott bűnössé nyilvánításának.** Már a nyomozás, eljárás elrendelésére sem kerülhet sor akkor, ha a feljelentés nem bűncselekmény, vagy bűncselekmény gyanúja hiányzik, például amiatt mert kétségesek, aggályosak a feljelentésben tett állítások.

A bírói gyakorlat egységes abban, hogy büntető feljelentést megtétele önmagában nem valósítja meg a személyiség jog sérelmét, és még akkor sem szolgál kártérítési felelősség alapjául, ha a feljelentő egy konkrét személyt gyanúsított bűncselekmény elkövetésével, a büntetőeljárás pedig nem vezetett a megnevezett személy bűnösségének megállapításához. Más a helyzet akkor, ha feljelentés indoklása sértő, lejárató, rágalmozó, hitelrontó kijelentéseket, valótlan tényállításokat tartalmazott, valóságot hamis színben tüntette fel, az ésszerű gondolkodásnak nem megfelelő, önkényes, valótlan értékítéletet fogalmaz meg. Az ilyen tartalmú feljelentés alapot adhat a személyhez fűződő jogsérelem kimondására

(BH2004. 357, BDT2006. 1429., BDT2006. 1376.) Ugyanez vonatkozik egyébként a peres eljárás során tett nyilatkozatokra is. Hasonlóan foglalt állást a bíróság a BH2002. 223 eseti döntés indoklásában is, amikor kimondta, hogy önmagában az a tény, hogy az alperes a felperest bűncselekmény elkövetésével gyanúsította és ellene feljelentést tett, személyiségvédelmi igényt nem alapoz meg, és kártérítő felelősség alapjául attól függetlenül nem szolgálhat, hogy a büntető eljárás nem vezetett a felperes bűnösségének megállapításához.

„... Magánvádas eljárásban nem a magánindítvány, hanem a feljelentés a vád, amelynek tartalmaznia kell a magánindítványt. A vád ezzel felel meg a törvényes vád követelményeinek. Ha ismeretlen kilétű a feljelentett, fogalmilag nincs magánindítvány, következésképpen a magánvád nem törvényes [Be. 497. § (1) bek.; Be. 2. § (2) bek.].

...ismeretlen kilétű személlyel szemben emelt (benyújtott) vád nem törvényes, nem joghatályos, alkalmatlan arra, hogy bíróság eljárásának alapját képezze.

A magánindítvány hiánya szintén a büntetőjogi felelősségre vonás anyagi jogi akadálya, a Btk. 22. § h) pontja alapján büntethetőséget kizáró ok, azonban nem a bűncselekmény létrejöttét, hanem a büntető eljárás megindítását vagy folytatását zárja ki.

Magánvádas eljárásban valójában nem a magánindítvány, hanem az a feljelentés a vád [Be. 497. § (1) bekezdés], ami tartalmazza a magánindítványt [Btk. 31. §, Be. 173. §] és egyben eleget tesz a törvényes vád követelményének [Be. 2. § (2) bekezdés].

A magánindítványnak azonban - amint a törvényes vádnak, s ekként a magánvádnak - szintén feltétlen eleme a terhelt személyének egyértelmű (beazonosítható) megnevezése. A magánindítvány előterjesztése ugyanis kifejezetten az elkövető kilétének ismeretéhez, kilétéről való tudomásszerzéshez kötött [Be. 173. § (3) bekezdés].

Ehhez képest ismeretlen kilétű személy vonatkozásában fogalmilag nincs magánindítvány, ami egyben azt jelenti, hogy a magánvád nem törvényes, a vád elbírálásának alapját nem képezheti.”

17/2012. számú büntető elvi határozat

Az 1998. évi XIX. törvényben mely a büntető eljárásról szól, abban egyetlen paragrafus található csak arról, hogy a vádlott felmentése esetén annak kiadásait megtéríteni kell: 339. § (3) Ha a vádat az ügyész képviselte, és a bíróság a vádlottat felmenti, vagy az eljárást az ügyész vádelejtése miatt megszünteti, az állam a határozat jogerőre emelkedésétől számított harminc napon belül - a külön jogszabályban meghatározott mértékben - megtéríti a vádlott költségét, továbbá védőjének az eljárás során nem előlegezett díját és költségét. Tehát csak abban az esetben ha a vádat az ügyész képviselte, és csak abban az esetben ha a

felmentet személy **30 napon belül** előadja költségeit.

Ezen törvényben a magánvádas büntető eljárás költségének viseléséről az 514. § -ban található útmutatás. Ezen törvényi helyen a jogalkotó semmilyen kötelezettséget nem rótt a magánvádlóra a vádlott felmentése esetén annak kiadásainak viseléséről.

A jogalkotó a 26/2003. (VII. 1.) IM-BM-PM együttes rendeletben, *a terhelt és a védő készkiadása, illetőleg a védő díja állam általi megtérítésének szabályairól, valamint a büntetőeljárásban részt vevő személyek és képviselőik költségéről és díjáról* szólóban, sem található olyan törvényi hely, mely a magánvádlót a vádlott felmentése esetén annak kiadásainak viselésére kötelezné! Ezen törvényi helyek, ezen jogalkotói magatartás is jogszabálysértővé és tisztességtelenné teszi a peres ügyekben született ítéleteket.

Az Alkotmánybíróság több határozatában rámutatott, hogy a jogállam nélkülözhetetlen eleme a jogbiztonság. Alaptörvény B) cikk (1) bekezdése szerint *Magyarország független, demokratikus jogállam*. A 11/1992. (III. 5.) AB határozatban az Alkotmánybíróság kifejtette, hogy „[a] jogbiztonság megköveteli a jogszabályok olyan világos és egyértelmű fogalmazását, hogy **mindenki, akit érint, tisztában lehessen a jogi helyzettel, ahhoz igazíthassa döntését és magatartását, s számolni tudjon a jogkövetkezményekkel.** Ideértendő az is, hogy ki lehessen számítani a jogszabály szerint eljáró más jogalanyok és állami szervek magatartását.”

Véleményem szerint az előadottak okán a tisztességes eljáráshoz és a jogorvoslathoz való jogom azáltal is sérült összefüggésben a jogbiztonsággal, hogy a bíróságok ítéleteikben szembe mentek a törvényi előírásokkal: nincs olyan törvényi hely, mely döntésüket megalapozná.

Az indokolás ezen tényei miatt véleményem szerint megállapítható, hogy a bíróságok nem teljesítették az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése szerinti tisztességes eljárás követelményét, illetve az abból fakadó indokolási kötelezettségüket, mégpedig oly módon, hogy az érdemben kihatott a döntéseik kimenetelére is. Ha ugyanis a fent megjelölt körülményeket, tényeket értékelték volna az eljáró bíróságok, úgy az ítéletük kimenetele érdemben bizonyosan változhatott/változott volna. Ezért a Pécsi Törvényszék **2.Pf.20.146/2016/6** számú panaszolt ítéletének megsemmisítésének van helye, melyet kérek a Tisztelt Alkotmánybíróságtól.

2016.10.06

Mellékletek:

- Felperesi kereset
- I. fokú ítélet
- Fellebbezésem
- II. fokú ítélet
- Jogi nyilatkozat